

'Volar a cegues', el nou llibre de Gemma Santaló

L'escriptora de Castellfollit de la Roca Gemma Santaló ha reaparegut amb el seu segon recull de contes, *Volar a cegues*, que està disponible a les llibreries des de principis d'aquesta setmana.

Després de l'èxit de *Pell, escates i altres camises de força*, que va publicar el 2018, aquesta vegada Santaló s'ha endinsat en un món de personatges quotidians, alguns amb un toc d'estranyesa i perturbació, però amb inquietuds i plens de desitjos. El conte, amb referències a Klimt, Sorrentino i fins i tot Samuel Beckett, simbolitza l'impuls de llançar-se, i tot allò que ve després.

'Taroda', els haikus de Pere Martí

L'escriptor de literatura infantil i juvenil Pere Martí s'ha llançat a la literatura per a adults en el terreny de la poesia amb l'estrena de *Taroda. Haikus de les quatre estacions*.

Martí és antic catedràtic de llengua i literatura catalana i dinamitzador de les setmanes culturals de l'institut Montsacopa. La nova obra de l'escriptor ens trasllada als paisatges i a l'ànima d'un petit poble del camp de Castella. El llibre ha rebut bones crítiques a la premsa catalana i la seva versió en llengua castellana ha tingut una gran acollida a Sòria.

Héctor Lasa edita el seu primer llibre

L'escriptor olotí amb el pseudònim d'Héctor Lasa ha editat el seu primer llibre, *Follamigos y tinder en tiempos de pandemia*, que va escriure durant la pandèmia.

El llibre, que compta amb un toc d'erotisme i d'humor, parla de l'Héctor, un traumatòleg olotí que fa ús de les xarxes socials de contactes. Així, aconsegueix voltar per part del territori català en plena pandèmia. La novel·la es pot trobar a les principals llibreries d'Olot, en establiments de Girona i també de la Costa Brava, així com en una plataforma digital de distribució.

A flor de pell

Fa massa temps que tinc un nus a la boca de l'estómac que no em deixa viure. El confinament, l'aïllament, l'arribada de l'exèrcit... La intensitat amb què he viscut els sentiments durant els últims mesos han enquistat a dins meu un estat d'alerta continu. La fugida fins a la costa, sol, amb la meva filla en braços, ha sigut la prova més dura que he hagut de superar mai.

Ara tot queda enrere mentre ens allunyem de la nostra terra en una barca inflable. El silenci és un passatger més a l'embarcació mentre els ulls plorosos de 49 persones albiran un horitzó que infon esperança i por, en igual mesura. No hi ha gaire espai a la barca i ella dorm, esgotada. Els homes que encara tenen força empenyen la barca amb remes improvisats mentre la multitud vençuda per l'esforç de la fugida descansa sobre la fina capa de plàstic que els separa d'una immensitat d'aigua. L'arribada de la nit fa créixer la desesperança d'una gent que fa molt de temps que fuig.

Amb les primeres llums de l'alba els laments i els plors silenciats deixen pas a crits d'eufòria. La sortida del sol dibuixa la silueta del continent veí i l'esperança s'apodera de les 49 ànimes que omplim a vessar la fràgil embarcació. A mesura que el sol il·lumina amb força el nostre destí, la por torna a enfosquir-nos l'ànim: una immensa tanca metàl·lica envoltada per vehicles militars i soldats espera la nostra arribada a terra ferma.

Els crits nerviosos dels soldats en un idioma que no entenem ens espanten tant com els fusells que apunten a l'embarcació. Més de dos terços de la població d'Europa han mort a causa del virus Nh-a2 i l'Àfrica, on encara no hi hagut cap infectat, és l'última esperança per als pocs supervivents que ens aventurem a travessar el Mediterrani. Agafo la meva filla en braços i em poso dret, aguantant l'equilibri entre la multitud espantada. Tanco els ulls i aixeco una mà enlaire, esperant que algú s'apiadi de la por d'un pare capaç de tot per salvar la vida del que més estima.

Benjamí Martos

